

REIS NAAR VERBONDENHEID

Patrick Verschelde

REIS NAAR VERBONDENHEID

Patrick Vershelde

Reis naar verbondenheid is een boek van Bookc
www.bookc.be

© Tekst en illustraties: Patrick Vershelde

ISBN 9789464982206
D/2024/15820/01

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.patrickvershelde.com

2024

INTRO	
Chiang Mai	7
VUUR	
Pang Mapha	15
AARDE	
Phrao District	45
WIND	
Koh Yoa Noi	69
WATER	
Krabi	85
HET VIJFDE ELEMENT	
Bangkok	119
Woord van dank	143

INTRO

Chiang Mai
137 Pillars House

Zaterdag, 14 januari

Het blad is leeg, was leeg, klaar voor verslag van een nieuw avontuur. Gisteren landden we hier in Chiang Mai en een taxi bracht ons tussen het drukke verkeer naar deze oase genaamd Pillars House. We zijn vlakbij het centrum, maar hier heerst de rust. Enkel een verloren gelopen eekhoorn brulde me deze morgen zes uur wakker. De negen uur slaap die me gegund waren maakten de sprong van de jetlag zodat ik nu vrij fris mijn sigaar kan aanlichten.

Drieëndertig dagen zijn ons gegund om hier in Thailand te landen en tot rust te komen. Twee hectische jaren liggen achter ons en iedere vezel en zenuw in mijn lijf staan gespannen. Corona, open hart operatie, revalidatie, zoeken om medicatie zonder al te veel bijwerkingen op peil te krijgen, staartbeen van Ann gebroken en tot nu haar immobiliteit en, als klap op de vuurpijl, mijn ma op tweede nieuwjaardag een ernstig beroerte gedaan. Haar verlaten terwijl ze naar revalidatie werd overgebracht, bracht de herinnering terug toen ik naar Compostella vertrok net voor mijn jongste dochters achttiende verjaardag. Net als toen hoorde het voor velen allicht niet dat ik vertrok. Maar iets diep binnen in mij, of is het net iets buiten mij, geeft me de rust om ondanks de situatie toch de trip te maken. Ik werd ook vijftig jaar terug in de tijd gekatapulteerd. Je moet weten dat toen ik kind was, we vaak met de ouders van mijn nichtje, Europa gingen verkennen. En toen we weer eens de auto gepakt hadden om vier weken naar het zuiden te trekken, kreeg nonkel het bericht dat zijn ma ernstig ziek was. Hij vertrok toch mee op reis, maar iedere godganse dag hoorde ik hem weklagen over zijn moeder die zou sterven. Ik geloof dat we dat jaar twee weken vroeger terug naar huis kwamen zodat nonkel toch afscheid zou kunnen nemen. Als ik het goed voor heb, dan heeft zijn ma nog vijf jaar geleefd, maar maakte hij geen enkele reis meer, behalve de obligate uitstap naar de Ardennen waarbij hij wist dat hij binnen de twee uur terug thuis zou kunnen zijn voor-het-geval-dat.

Zo wil ik niet leven. Zo wil ik de schaarse tijd die mij gegund is als zieltje dat nu Patrick heet, niet verdoen. De roep van het leven dat te mooi is om niet geleefd te worden, klinkt me te luid.

Maandag, 16 januari

“Heb je lawaai gehoord?” vroeg de hotelmanager me aan de ontbijt-tafel. “De burens van nummer drie klaagden dat er gisteravond veel lawaai was ...” vroeg ze me.

“Weet je,” zei ik haar, “nu Ann nog in bed ligt nadat ze vannacht niet kon slapen omdat haar maag en darmen overhoop lagen, nu zie ik er uit als de typische man alleen op reis in Thailand: blank, middelbare leeftijd, buikje en slecht te hoor. Dit heeft ook zijn voordelen hoor,” glimlachte ik.

Zelf was ze al wat van leeftijd en ik zag haar de oren spitsen. Het minder goed horen beschermt me soms van het vervelende lawaai van buiten af. Maar het beschermt me heel vaak ook van wat ik niet wil horen. Alsof de fijn trillende haartjes in mijn middenoor de eerste filter zijn om vervelende nonsens van buitenaf direct eruit te zwieren. Als weeral eens een boodschap op radio of tv zijn manipulerend effect op me afstuurt, dan beschermt mijn natuurlijk gehoorapparaat mij om dat te filteren.

“Dus, nee, gisteravond heb ik niets gemerkt, maar dat laat natuurlijk nog de optie open dat het Ann en ik waren die het lawaai maakten,” grapte ik.

De hotelmanager lachte ietwat geforceerd, bedankte me en trok naar een ander ontbijttafeltje voor een volgend obligaat en verplicht praatje. De vogels zongen verder hun opgewekte lied en de eekhoorn brulde het uit van plezier.

Eergisteren gingen we een kaarsje branden op Wat Pra Sing. Een van de mooiste en contemplatiefste tempelcomplexen in de oude stad van Chiang Mai. Even er voor had ik bericht gekregen dat mijn ma slecht geworden was en bloed overgaf. Ze namen haar terug op Spoed op om te onderzoeken wat er aan de hand was. De verpleegster die me belde klonk bezorgd en gaf me in niet zoveel woorden aan dat het ernstig was en fataal kon zijn. Haar een bezoek brengen van tienduizend kilometer

afstand behoorde niet tot de mogelijkheden. En dit was nu wel de worst case die ik niet verwachtte nadat ze enkele dagen geleden naar de revalidatieafdeling verhuisde om daar rustig verder te herstellen. Onze gedachten en energie gingen naar haar. De afstand werd vlug overbrugd. Maar we wilden meer doen en reserveerden een taxi om ons naar Wat Pra Sing te voeren. Daar kochten we een grote rode kaars, dankten en riepen de hulp in van de hogere machten. Gelijk voelden we de aanwezigheid van enkele bekenden. Net op dat moment onderzocht men mijn ma en leerde een gastroscopie dat het ‘maar’ drie maagzweren waren die door een reactie op de medicatie voor haar beroerte aan het bloeden waren gegaan. Ondertussen kon mijn jongste dochter die onmiddellijk in haar nieuwe auto was gesprongen om haar mémé niet alleen te laten op dat misschien laatste moment, haar met zachte hand op de arm comfort en gemoedsrust bieden. Zo werd de afstand overbrugd en iets wees ons erop dat het typische er niet om doet. Samen met de rode kaars hebben we ook een lotus gekocht aan een kraampje van de monniken. We zetten de nog groene lotus in een vaas die daarvoor stond bij de kaarsen en godenbeelden, en gingen mijmerend en biddend voor onze brandende kaars zitten.

Opeens merkte Ann op, verwonderd maar ook ontzet, dat de monnik uit het kraampje ‘onze’ en de andere frisse lotusbloemen zomaar uit de vaas was komen nemen om terug in zijn kraampje uit te stallen.

“Maar alé zeg, zie dat nu,” hoor ik haar nog zeggen.

En toen daagde het me wat de essentie was. Het gaat er niet om dat die bloem in de vaas op het altaar blijft staan. Het gaat om de intentie van het kopen, het met focus en aandacht in de vaas te zetten en dan los te laten. Het Boeddhisme ten top. We bezitten toch niets en als we al iets denken te hebben, dan moeten we als we overgaan toch alles achterlaten, voor de ander. Niets nemen we mee, niets is van ons. En met dat eenvoudig, maar voor ons Westerlingen niet te vatten gebaar, heeft deze monnik me dit nogmaals duidelijk gemaakt. Het universum zorgt voor ons, maar niets is van ons.

Toen ik enkele uren later belde naar de afdeling gastro-enterologie waar mijn ma was opgenomen, vertelde de verpleegster me dat het eigenlijk goed ging. Ze had geen pijn meer, ze was lucide, aangenaam en maakte zelfs wat grapjes. Alleen haar mobiliteit baarde wat zorgen zodat ze toch nog te bed moest blijven.

Bedankt kaars, bedankt lotusbloem, bedankt monnik, bedankt alle zieltjes die ons door dit moment geloodst hebben. Het was weeral bijzonder.

VUUR

Pang Mapha
Kanlya's Eyrie

